

Սըմբատի սօս նըժոյգը չի՛ խըրիւղնջեր,
 Ան չի թօթուեր արիւնթաթախ բաշերն իր
 Քած ձիուն դեմ Ափշինի,
 Ու կոչնակներն ու շեփորներն ոսկեցոյ՝
 Որոնց ի լուր թուրը խաչով կը ձուլուեր.
 Յոն լըռած են՝ ապրեցնելով իրենց տեղ
 Բուի հազար սերունդներ:
 Այդ լըռութեան չըղջիկի լայն թելին տակ
 Կ'աճի եղիճն արտասուքովն աստղերուն.
 Եւ հոն բաղեղն հայրենասէր թելերով
 Կը գըրկէ հողըդ տըրտում
 Իր պատառիչ կայծքարերով միասին.
 Եւ խոտ մ'հագիւ, բարձրացած
 Ճամբաներուն վրայ անկոխ՝
 Կը ծածկէ սողն օձի մ'արփւոյն տակ ճեմող:

Դ

Ի՞նչ մընաց, ի՞նչ. Պարիսպներէն քարակուռ՝
 Որոնք ըզքեզ գըրկած տըւին կուրծքերնին
 Ասիական մըրըրկարշաւ ցեղերուն.
 Պալատներէդ, ամրոցներէդ, սիւներէդ,
 Աշտարակի սըլաքներէդ՝ ուր ծըփուն
 Կարմիր դրօշակ մ'հայկական
 Կ'սրբեր քոտինքն արծիւներուն ճամբորդող,
 Խոյակներէդ, գըմբէթներէդ՝ որոնք օր
 Մ'ամպին մէջ՝ շանթն Էին մէջ բախտն հեզնելով՝
 Ժամանակի բռունցքին դեմ
 Կ'ըլլային կումբ ձուլուած փառքի հանքերէն,
 Չօրանցէդ, տաճարներէդ, այո՛, քու
 Յազարումէկ տաճարներէդ՝ որոնց մէջ,